

Minder bekende Eetbare Zwammen.

van het zilver het gevolg is van zwavelverbindingen en hierdoor alleen wordt aangetoond dat de te nuttigen zwammen niet meer frisch zijn.

Proeven hebben bewezen dat niet meer frissche, gekweekte champignons (*Psalliota*) dezen aanslag op het mede gekookte zilver veroorzaakten en pas geplukte vergiftige (*Amanita*), het zilver niet aantasten.

En hiermede heb ik zoowat alles gezegd waarop dient gelet te worden en kunnen zij die deze wenken in acht nemen, overgaan tot het gebruiken van den reus onzer paddenstoelen de:

Lepiota procera — een der weinige die onder zijn Hollandschen naam van parasol-paddenstoel algemeen bekend is, en werkelijk, zijn groote uitgespreide hoed, staande op een flinken steel met knop, doet aan een miniatuur zonnenscherm denken. De hoed van deze, ook in onze tuinen op zandigen bodem, gedurende zomer en herfst veel voorkomende zwam is roomkleurig met een donkerbruine verhooging in het midden en verder geheel en al met grijsbruine schubben bedekt. Deze schubben zijn niet zooals bij de *Amanita*'s er op geplakt, omdat zij bij dat geslacht overblijfsels zijn van den gescheurden zak om den voet van den steel, maar ontstonden door scheuring van den opperhuid tengevolge van de ontwikkeling van den hoed, zij behoren er dus toe en kunnen er niet worden afgeveegd.

CLITOCYBE (LACCARIA) LACCATA-FR.

TRICHOLOMA PERSONATUM.

De hoed die somtijds 25 cM. breed kan worden, is tegen den onderkant voorzien van talrijke witte plaatjes, die aan den rand breeder zijn dan bij den steel, waarvan zij een eindje af staan.

De steel is eenkleurig met den hoed en door de plaatsing der schubben gelijkende op een slangenhuid, hij is knolvormig, soms 30 cM. lang en versierd met een stevigen witten ring die veelal los en beweegbaar is. Het vleesch dezer zwam geeft, vooral wanneer haar hoed nog niet ontplooid is en zij op een trommelstok gelijk, een smakelijk gerecht. De steel, die taai is, gebruike men niet.

Andere soorten van dit geslacht als „*excoriata*” met grooter bruine plek in het midden, „*gracilentia*” met bijna geen knol aan den steel en beiden met een hoed die niet grooter dan 12 cM. wordt, zijn eveneens eetbaar doch komen minder voor.

Armillaria mellea, een in Duitschland als Hallimasch algemeen bekende en ook hier overal voorkomende zwam heeft een bolronden, later uitgespreiden hoed met omgekrulden rand. Hij is honigkleurig tot roodbruin, veelal kleverig en bedekt met